

Til

Rovviltnemndene i region 4 og 5 v/sekretariatene
(fminpost@fylkesmannen.no, fmovpost@fylkesmannen.no)

Kopi

Klima- og miljødepartementet (postmottak@kld.dep.no)

Oslo, 29. oktober 2020

Klage på lisenskvote for ulv innenfor ulvesonen i region 4 og 5

WWF Verdens naturfond viser til innstilling fra sekretariatene, og vedtak 8. oktober 2020 fra rovviltnemndene i region 4 og 5 om kvote for lisensjakt på ulv innenfor ulvesonen i lisensfellingsperioden 2020/2021. WWF klager med dette på vedtaket om å skyte 32 ulver i revirene Hornmoen, Hernes, Kynna, Aurskog og grensereviret Rømskog.

Ulven er totalfredet i Norge og står oppført som kritisk truet på den norske rødlisten. Felling kan derfor bare unntaksvis tillates dersom både grunnvilkårene og tilleggsvilkårene for slik felling er oppfylt. Disse vilkårene er ikke oppfylt i denne saken. Ingen av de fem revirene som er vedtatt tatt ut medfører fare for skade på beitedyr jf. naturmangfoldloven § 18 b). Det foreligger heller ikke offentlige interesser av vesentlig betydning som gir hjemmelsgrunnlag for felling i ulvesonen, jf. naturmangfoldloven § 18 c).

WWF kan ikke se at vedtaket fattet den 8. oktober 2020 av rovviltnemndene i region 4 og 5 er innenfor rammene av verken Grunnloven, Bernkonvensjonen eller naturmangfoldloven. WWF krever derfor at Klima- og miljødepartementet omgjør vedtaket, slik at det ikke fattes vedtak om uttak av revirene Hornmoen, Hernes, Kynna, Aurskog og grensereviret Rømskog.

Vi ber også om at vedtaket får oppsettende virkning til rettskraftig dom foreligger fra Høyesterett i den såkalte 'ulverettsaken' dersom Klima- og miljødepartementet likevel fatter endelig vedtak om lisensjakt innenfor ulvesonen kommende vinter.

Bakgrunn

Ulven er totalfredet og oppført som kritisk truet (CR) på Norsk Rødliste for arter (2015), med ekstremt høy risiko for å dø ut. Ulven står videre i en spesiell særstilling som oppført i vedlegg II til Bernkonvensjonen, som igjen stiller særskilt strenge krav til beskyttelse av arten, og lovverket åpner kun for noen snevre unntak fra forbudet mot å avlive ulv.

Bestandsstatus

I Skandinavia ble det beregnet en samlet ulvebestand på 450 dyr vinteren 2019 – 2020. I den norske delbestanden ble det påvist 80 – 81 ulver, hvorav 56 dyr med helnorsk tilhold, og halvparten av 47 – 50 ulver med tilhold på begge sider av riksgrensen. Dette inkluderer 13 ulver som ble felt gjennom lisensjakt, gjennom skadefelling eller som døde av andre årsaker i løpet av registreringsperioden.

WWF mener at et uttak i ulvesonen på 32 ulver utgjør en uakseptabel, og ulovlig, stor del av den resterende norske delbestanden av ulv.

Ulovlig jakt og innavl

Hovedutfordringene for ulvene i Skandinavia er ulovlig jakt og innavl.

Halvparten av dødeligheten hos ulv forårsakes av ulovlig jakt, og ifølge Skandulv er ulovlig jakt nå den enkeltfaktoren som i størst grad begrenser ulvebestanden i Skandinavia.

Innavlsnivået er svært høyt i den skandinaviske ulvebestanden, der to tilfeldige individer i snitt vil ha like mye felles genmateriale som søsken. Dette har betydelig innvirkning på individenes overlevelse og reproduksjon. For at den skandinaviske ulvebestanden skal være levedyktig på sikt, kreves det én reproduserende immigrant per generasjon, altså omtrent hvert femte år. Ettersom det fortsatt bare er fem ubeslektede ulver som har gitt reproduserende avkom siden ulven kom tilbake til Skandinavia tidlig på 1980-tallet, er man nå godt over 15 år på etterskudd.

Ettersom ulovlig jakt og innavl utgjør to store trusler mot en sunn utvikling av ulvestammen, mener WWF at det fordrer ekstra forsiktighet med andre tiltak som rammer populasjonen, som statlig organisert lisensjakt.

Flytting av Deisjøreviret

I nemndenes vedtak heter det:

«For å ivareta genetisk viktig ulv anmoder rovviltnemndene at Deisjøreviret flyttes slik at det ikke opererer utenfor ulvesonen.

Ut fra dagens kunnskap anser rovviltnemndene da å ha tatt de forholdsregler som skal tas for å ivareta genetisk viktige individer. Dersom ny kunnskap om viktige genetiske individer skulle tilkomme, kan Fylkesmannen i samråd med lederne av rovviltnemndene i region 4 og 5 gjøre det som er nødvendig for å redusere sannsynligheten for at disse felles.»

Deisjøreviret ligger hovedsakelig innenfor ulvesonen, men benytter også områder utenfor ulvesonen. Lederhannen i reviret er en finsk-russisk innvandrer (FO), og det er derfor svært viktig at dette individet blir ivaretatt slik at man på lengre sikt kan muliggjøre en bedring av den genetiske situasjonen.

WWF stiller seg uforstående til denne delen av vedtaket. Vi forstår anmodningen dithen at nemndene mener at Deisjøparet må fysisk flyttes slik at de slutter å benytte områder utenfor ulvesonen. Vi vil her påpeke at ulven er et vilt dyr. Det er ikke slik at man kan flytte rundt på ville dyr, plassere dem der man synes at de bør oppholde seg, og så forvente at de blir værende der. Denne delen av vedtaket er ikke i tråd med verken rovviltnemndenes mandat, kunnskapsgrunnlaget om ulv, herunder ulvens adferd og økologi, eller verktøyene som er tilgjengelige for forvaltningen. En slik forvaltning er heller ikke i tråd med naturmangfoldloven.

Kunnskapsgrunnlaget

I norsk rovviltforvaltning vises det ofte til at norske rovdyrbestander, og da særlig ulvebestanden, er blant bestandene av dyr i verden man har best og mest detaljert kunnskap om. WWF vil understreke at dette får svært begrenset betydning all den tid rovviltnemndene velger å ikke forholde seg til denne kunnskapen. Siden det (daværende) norske bestandsmålet for ulv ble nådd for første gang i 2016, og nemndene i region 4 og 5 dermed fikk myndighet til å vedta kvote for lisensfelling av ulv i ulvesonen, har samtlige kvotevedtak innenfor ulvesonen blitt påklaget. Klagene er uten unntak blitt avvist av nemndene og sendt til Klima- og miljødepartementet som klagemyndighet. I sin klagesaksbehandling har Klima- og miljødepartementet kommet til at samtlige vedtak fattet av rovviltnemndene har vært helt eller delvis ugyldige, med påfølgende omgjøring. Departementet har i alle tilfellene redusert størrelsen på nemndenes ønskede kvote, fordi nemndene har fattet langt større kvoter enn hva kunnskapsgrunnlaget (og hjemmelsgrunnlaget) har gitt rom for. WWF setter derfor spørsmålsteget ved hvorvidt sekretariatene har noen reell rolle som faglig rådgivingsorgan ovenfor rovviltnemndene, all den tid nemndene år etter år velger å ikke lytte til de faglige rådene fra sekretariatene, men tilsynelatende heller forfølger et politisk løp hvor det kun styres etter bestandsmålet samtidig som den tilgjengelige fagkunnskapen tilsidesettes. Dette tydeliggjøres særskilt når en ser at nemndenes vedtak systematisk er opptil to – tre ganger høyere enn sekretariatenes forslag.

Når det gjelder kunnskapsgrunnlaget for revirene Hornmoen og Hernes, uttaler nemndene følgende:

«Nemndene viser til sekretariatets saksfremlegg som angir hjemmel for lisensfelling innenfor revirene Kynna og Aurskog etter nml § 18 c. Siden reviret Kynna da vil bli tømt, er det høyst påregnelig at ulv fra naborevirene Hornmoen og Hernes vil vandre inn i dette. Nemndene vil derfor i tillegg til næringsinteresser, jakt- og friluftinteresser anføre samme hjemmelsgrunnlag og begrunnelse for lisensfelling i revirene Hornmoen og Hernes som for Kynna, det vil si nml § 18 c.»

WWF bestrider at nemndene har rettslig adgang til å kopiere vurderingene fra ett revir til et annet på denne måten. Hvert revir har forskjellige forhold, herunder geografi, bosettingsmønster og adferd. Hvert revir må derfor også møte de konkrete unntaksvilkårene for felling som oppstilles i lovgivningen. Når nemndene velger å kopiere begrunnelsen og hjemmelsgrunnlaget for lisensfelling på denne måten, er det et direkte brudd på naturmangfoldloven.

WWF vil videre påpeke at det ikke utgjør et tilstrekkelig kunnskapsgrunnlag at man har kartlagt det fullstendige slektstreeet for den skandinaviske ulvebestanden. Dette fordi man ikke har kunnskap om hva det innebærer å ha en livskraftig bestand av ulv i Norge, jf. våre nasjonale og internasjonale forpliktelser.

Vedtaket bygger ikke på et tilstrekkelig kunnskapsgrunnlag jf. naturmangfoldloven. Nemndenes vedtak tar ikke hensyn til hvordan et uttak i denne størrelsesorden vil påvirke ulvestammens utvikling og mulighet for langsiktig overlevelse. Det

er blant annet ikke gjort noen vurdering av hvordan et uttak av fire familiegrupper og ett revirhevdende par vil påvirke verken den norske eller den skandinaviske bestandsutviklingen. Uttaket er kun vurdert opp mot hvorvidt det vil være mulig å nå bestandsmålet også neste år. Nemndene gjør heller ingen konkrete vurderinger av hvordan innavl og ukjent illegal jakt påvirker bestanden.

I vedtaket er det heller ikke foretatt noen utfyllende forholdsmessighetsvurdering eller noen drøftelse av Norges folkerettslige forpliktelser etter Bernkonvensjonen. Videre mangler den konkrete vurderingen av Stortingets og forvaltningens forpliktelser etter Grunnloven og naturmangfoldloven

WWF benytter også anledningen til å påpeke at vi er oppriktig bekymret over rovviltnemndenes holdninger til vitenskapelig og faktabasert kunnskap. På nemndsmøtet 8. oktober 2020 ble det for eksempel hevdet av enkelte nemndsmedlemmer at rovviltnemnda ikke er et nøytralt forvaltningsorgan, at ulven ikke er utrydningstruet, og at vi ikke har en absolutt fredning av ulv i Norge. Vi forstår at det er vanskelig for departementet å ta stilling til disse konkrete eksemplene all den tid dette kun er et utdrag av ting som ble sagt i løpet av et lengre møte, og her som eksempler gitt uten sammenheng. Disse utsagnene er imidlertid direkte sitater fra nemndsmedlemmer og illustrerer etter vårt syn et dyptgående problem som følger av manglende kunnskap både om artene nemndene skal forvalte, og ikke minst om systemet nemndene skal forvalte etter. WWF anmoder derfor departementet om å iverksette tiltak for å heve kunnskapsnivået i nemndene.

Forhold til svenske myndigheter

Klima- og miljødepartementet har fattet alle vedtak om jakt på familiegrupper i Norge siden bestandsmålet for ulv ble nådd for første gang i 2016. I realiteten er det altså departementet som gjennomfører forvaltningen av ulv i Norge. WWF stiller derfor spørsmål ved praksisen med å pålegge det regionale nivået ansvaret for en felles bestandsforvaltning av ulv der man påberoper seg et internasjonalt samarbeid med et naboland. Dette er etter vårt syn svært uheldig, og fungerer imot hensikten om å dempe konfliktnivået i rovviltforvaltningen.

Hjemmelsgrunnlaget

Kynna og Aurskog

I sekretariatenes innstilling heter det at:

«Som det fremgår av drøftingene har sekretariatet kommet til at ingen av hensynene isolert sett gir hjemmel for felling i revirene Kynna og Aurskog. Sekretariatet konstaterer likevel at lokalbefolkningen opplever belastninger knyttet både til omfattende omstilling i beitenæringa og frykt for skader på beitedyr, negativ innvirkning på jakt som fritidsaktivitet og næringsvei, og frykt og ubehag ved å ha ulv i nærheten. Etter sekretariatets oppfatning bidrar dette til å bygge opp under konflikten i rovviltforvaltningen.

Etter sekretariatets oppfatning er belastningen og konflikten knyttet til de ulike hensynene innenfor revirene Kynna og Aurskog samlet sett av en slik alvorlighetsgrad og varighet at det danner rettslig grunnlag for felling etter naturmangfoldloven § 18 første ledd, bokstav c.»

WWF stiller seg uforstående til at belastninger knyttet til omfattende omstilling i beitenæringa, og frykt for skader på beitedyr, vektlegges i vurderingen av lisensjakt i ulvesonen. Rovviltforliket fastslår at det skal være ynglende ulv i ulvesonen. Det

er en ønsket og nasjonal politikk at det ikke skal gå sau fritt på utmarksbeite i dette området. I en slik kontekst fremstår det som et paradoks at misnøyen med følgene av disse beslutningene fremheves som et argument for å tillate lisensjakt på familiegrupper innenfor ulvesonen.

Når det gjelder jakt som fritidsaktivitet bestrider WWF at dette kan vektlegges i vurderingen av hjemmelsgrunnlaget overhodet. Vi minner om at jakt er, og skal være, uttak av naturens overskudd – altså det som er igjen *etter* at også rovdyrene har tatt ut sin naturlige del av byttedyrbestandene. Ifølge Høyskolen i Innlandet ligger verdien av elgkjøtt i et ulverevir mellom en halv million og én million kroner. Det er fullt mulig for kommunene å kompensere denne verdien som en del av den såkalte 'ulvemillionen' som kommuner med ulverevir kan søke om årlig av staten. Dette er midler som Stortinget har bestemt skal deles ut til kommunene nettopp for å etablere en økonomisk ordning for tap av eventuelle rettigheter eller belastninger innenfor ulvesonen.

Ut over at WWF mener hensynet til jakt ikke kan vektlegges som argument for å skyte familiegrupper av ulv, stiller vi spørsmål til gyldigheten av dette argumentet i vedtaket for å skyte ulvene i Kynnareviret. Kynnareviret er et av revirene som bruker størst areal i Norge, med godt over 600.000 dekar. Dersom man tar ut dette reviret er det sannsynlig at man får nyetablering av to nye revirer i det samme arealet i løpet av få år. To ulveflokker spiser dobbelt så mye elg som én ulveflokk, uavhengig av revirareal. Dersom Kynna skytes ut er det derfor en reell risiko for at langt mer elg kommer til å tas av ulv i området i årene framover. WWF anfører derfor at dette hensynet vektlegges på bakgrunn av feil i det faktiske grunnlaget for vedtaket.

De siste årene har norsk ulveforvaltning beveget seg i en svært uheldig retning der det framstår som om det *skal* gjennomføres årlig lisensjakt for ulv i familiegrupper, nærmest uavhengig av hjemmelsgrunnlaget, som et resultat av politisk press på forvaltningen. Det virker som om det råder en forutsetning om at ulv først og fremst må ses som et problem, og en byrde for alle som bor i områder med ulv. Det tas for gitt at folk som bor i områder med ulv opplever det som en stor belastning, og generelt er negative til ulv. Dette er feil. Mens noen opplever ulv der de bor som en belastning, har NINA vist at like mange ville like å ha ulv der de bor. Og 57 % av de spurte liker at det finnes ulv i Norge. Hensynet til dette flertallet av befolkningen vurderes ikke i vedtaket. Som en konsekvens medfører denne skjevheten i hensyntagningen at et mindre segment av befolkningen får overstyre flertallets ønsker år etter år.

Hornmoen og Hernes

Når det gjelder hjemmelsgrunnlaget for lisensfelling innenfor revirene Hornmoen og Hernes uttaler nemndene:

«Nemndene viser til sekretariatets saksfremlegg som angir hjemmel for lisensfelling innenfor revirene Kynna og Aurskog etter nml § 18 c. Siden reviret Kynna da vil bli tømt, er det høyst påregnelig at ulv fra naborevirene Hornmoen og Hernes vil vandre inn i dette. Nemndene vil derfor i tillegg til næringsinteresser, jakt- og friluftssinteresser anføre samme hjemmelsgrunnlag og begrunnelse for lisensfelling i revirene Hornmoen og Hernes som for Kynna, det vil si nml § 18 c.»

Stortinget har understreket at det må foretas en konkret vurdering i det enkelte tilfelle av om lovens vilkår for felling er oppfylt, ettersom hvert tilfelle, i dette tilfellet hvert revir, er forskjellig. Det er ikke tilstrekkelig at nemndene i all hovedsak kun viser til naturmangfoldloven § 18 c, og at bestanden ligger over bestandsmålet, og ikke dokumenterer konkrete forhold knyttet til det enkelte revir som kan begrunne felling. Etter vårt syn gjør nemndene seg skyldig i en grov feilvurdering når de lar være å foreta konkrete vurderinger for

revirene i Hornmoen og Hernes, og i stedet velger å kopiere hjemmelsgrunnlaget for Kynna slik de gjør i dette vedtaket.

Rømskog

Nemndene begrunner lisensfelling i Rømskogreviret med et «sterkt og uønsket nærvær av ulv mot boligområder og nærmiljøer, jf. brev fra Marker kommune. Disse forhold, samt næringsinteresser, hensynet til jakt- og friluftsliv, frykt og byrdefordeling tilsier etter nemndenes vurdering at det foreligger hjemmel for lisensfelling etter nml § 18 c.»

Det er ikke dokumentert at ulv har utvist unormal eller nærgående adferd i Rømskogreviret. Det at ulv kan være forbundet med en subjektiv frykt hos enkeltpersoner kan ikke tillegges vekt som hjemmelsgrunnlag for å felle ulv. Problemer knyttet til frykt og utrygghet kan delvis avhjelpes gjennom god informasjon, og gjennom fysiske tiltak som belysning o.l. og konfliktdempende tiltak i aktuelle områder. Videre er det, i tillegg til tilskuddsordningen med forebyggende og konfliktdempende tiltaksmidler, etablert en tilskuddsordning til kommuner med etablerte ulverevir. Vi viser også til departementets tidligere klagebehandlinger der det påpekes at verken lovens ordlyd, forarbeider eller Bernkonvensjonen gir støtte til at frykt for ulv hos enkeltpersoner eller i befolkningen er tilstrekkelig grunnlag for felling av ulv.

Det kommer ikke fram i vedtaket hvilke næringsinteresser som hensyntas med felling av Rømskogflokken. Dersom nemndene mener beitenæringen, viser WWF til at skadeomfang og skadepotensial på beitedyr i området er svært begrenset da det ikke slippes beitedyr til utmark i dette reviret, jf. sekretariatets vedlegg til saken. Vi viser også til departementets klagebehandling i fjor der det fastslås at:

«På generelt grunnlag vurderer departementet at tilstedeværelse av ulv innenfor ulvesonen ikke er til hinder for fortsatt beitebruk i området. Det kan imidlertid oppstå ulemper ved at driften må tilpasses forekomsten av ulv. Ulemper knyttet til omstilling i næringen, og frykt for skader på beitedyr inngår i den samlede belastningen lokalsamfunnene opplever. Disse faktorene utgjør en del av årsakene til konfliktene som har utviklet seg rundt ulvebestanden. Dette forsterkes når ulvebestanden over noen år har ligget over bestandsmålet. Samtidig må det forventes regelmessig forekomst av ulv innenfor alle områder i ulvesonen, slik at det i alle tilfeller må tas forhåndsregler knyttet til dette i beitenæringen. Det er fortsatt mulig å drive med storfe på utmark, og med sau på inngjerdet areal innenfor ulvesonen. For storfe er sannsynligheten for skader forårsaket av ulv vesentlig mindre enn for sau, og skader kan enklere forebygges med tilsyn fordi storfe i langt større grad enn sau går samlet på beite. Departementet viser også til at det er en egen tilskuddsordning for forebyggende og konfliktdempende tiltak, og at forebyggende tiltak mot ulveskader på sau i stor grad allerede er gjennomført.»

Nemndene vurderer heller ikke hvordan bærekraftig turisme basert på store rovdyr kan bidra positivt til verdiskaping i lokalsamfunnene hvor ulven lever. Manglende stabilitet i form av revirhevdende ulveflokker er et hinder for fremvekst av slik næring, og årets jaktkvote vil dermed kunne hindre fremveksten av ny verdiskaping lokalt.

Konfliktene knyttet til ulv og jaktutøvelse dreier seg i stor grad om muligheten til å kunne benytte løs hund under elgjakt og småviltjakt, samt tapte inntekter fra utleie av jaktområder dersom jegere velger andre områder å jakte i. Antall revirmarkerende par/familiegrupper av ulv ser ikke ut til å kunne forklare forskjellen i antall elg felt under jakten innenfor eller utenfor ulvesonen. Det er heller ikke grunnlag for å si at bestandene av hjortevilt er vesentlig forringet i et nasjonalt eller regionalt perspektiv. Etablering av revir kan imidlertid ha en negativ virkning på elgbestanden lokalt. Dette kan ved enkelte tilfeller medføre konsekvenser for den enkelte rettighetshaver. Jegere og rettighetshavere kan

imidlertid kompensere for tilstedeværelse av ulv gjennom å endre høstingsstrategien i elgforvaltningen. Vi viser også igjen til tilskuddsordning til kommuner med etablerte ulverevir som Marker kommune kan benytte seg av for å kompensere for tapte jaktinntekter dersom det er ønskelig.

Skader på hund kan i svært stor grad forebygges ved å jakte uten hund (småviltjakt), eller med hund i bånd i områder med kjent ulveforekomst. Selv om dette krever en tilpasning i jaktutøvelsen, går det ikke utover det som må forventes innenfor områder prioritert for ulv. Ønsker om å jakte med løs hund gir ikke hjemmel til å åpne for lisensjakt i noen av revirene som er omfattet av dette vedtaket. Det er for øvrig ikke påvist skader på hund i Rømskogreviret de siste ti årene.

Positive effekter av ulv vurderes heller ikke i nemndenes vedtak. Dette til tross for at mange mennesker får økt livskvalitet av en mer komplett natur der ulven utgjør en del av mangfoldet. Når nemndene overser disse positive effektene, bidrar de til å drive konflikten ytterligere.

WWF er også svært kritiske til at nemndene planlegger å gjennomføre jakt i et grenserevir uten å ha avklart med svenske myndigheter at de vil bistå dersom ulvene krysser riksgrensa i løpet av lisensjakta. Nå legger nemndene opp til en potensielt svært uetisk jakt der man i verste fall kan ende opp med å ha skutt foreldredyrene fra valper som oppholder seg i Sverige.

Vedtaket er ulovlig

De fem revirene som er omfattet av vedtaket fra nemndene består av ulver som ikke medfører fare for skade på beitedyr (jf. naturmangfoldloven § 18 b). Nemndene har heller ikke påvist offentlige interesser av vesentlig betydning som gir hjemmelsgrunnlag for felling i ulvesonen, (jf. naturmangfoldloven § 18 c).

Det lovbestemte formålet med forvaltningen av ulv er at ulvebestanden skal forvaltes slik at arten blir levedyktig på lang sikt. Vedtaket om lisensfelling i denne saken innebærer en målrettet forvaltning av ulvebestanden på varig kritisk truet nivå. Ulvebestanden blir naturligvis ikke mer livskraftig av at et betydelig antall individer avlives. Et vedtak som innebærer en bestandsregulering hvor ulvebestanden vedvarende skal holdes nede på et kritisk truet nivå, står i direkte motstrid til hva Grunnloven, Bernkonvensjonen og naturmangfoldloven forplikter myndighetene til å gjøre. WWF tilføyer også at naturmangfoldloven og Bernkonvensjonen oppstiller en selvstendig nasjonal forpliktelse til å ta vare på truede arter i norsk natur.

Nemndene har endelig ikke påvist at vedtaket ikke vil true bestandens overlevelse og at formålet ikke kan nås på annen måte, (jf. naturmangfoldloven § 18 annet ledd og Bernkonvensjonen).

Krav om omgjøring

Vedtaket 8. oktober 2020 fra rovvilt nemndene i region 4 og 5 oppfyller ikke de rettslige vilkårene for felling av ulv etter Grunnloven, Bernkonvensjonen og naturmangfoldloven.

WWF krever at Klima- og miljødepartementet omgjør vedtaket slik at det ikke fattes vedtak om uttak av revirene Hornmoen, Hernes, Kynna, Aurskog og grensereviret Rømskog.

Vi ber også om at vedtaket får oppsettende virkning til rettskraftig dom foreligger fra Høyesterett i den såkalte 'ulverettsaken' dersom Klima- og miljødepartementet likevel fatter endelig vedtak om lisensjakt innenfor ulvesonen kommende vinter.

Vennlig hilsen

Else Hendel
fungerende miljøpolitisk leder
WWF Verdens naturfond

Marte Conradi
seniorrådgiver
WWF Verdens naturfond